

Și mai departe :

„Pentru inima oricărui om e-o singură măsură:
De-i bogat sau de trăiește de la mână pân' la gură“,

versuri care nu-și găsesc corespondentul în textul original.

Ele dau mai mult, dau o parte prețioasă din cugetarea și simțirea lui.

Piesa lui Augier are în sine o deosebită valoare dramatică și poetică, dar tălmăcirea lui Eminescu i-o sporește, iar, prin fericita alegere și desăvârșirea cu care e înjghebată, capătă valoare pentru istoria literaturii noastre. Ea ar fi meritat să facă parte din repertoriile teatrelor românești, de unde, din păcate, până acum a lipsit, înlăturată fiind de acele „Duduci“ imorale, atât ca fond, dar mai ales ca formă, până și la fiecare replică în parte.

Nicolae Massim.

PRIMA ZĂPADĂ

de Van Hasselt.

*Supt crivăț e totul îngheț
Și ziua de iarnă tot scade,
Vârtejuri de-omăt sălăreș,
Și pare că-i un friguleț
Și 'n raza de lună ce cade.*

*Acolo, în trista penumbră,
Când oarele umbrelor bat,
In societatea cea sumbră,
Ce tainele-și șuierează 'n umbră,
Copile, nu ești spăimântat?*

*Și, iată, cum stau de visez
Aici lângă vatra-mi pribeag,
Trec ceasuri de când dormitez,
Și, iată, cum stau de visez
Privind către focul meu drag,*

*Și-acolo, în groapa profundă
In care ai fost astrucată,
Supt albul ce toate cufundă
Și care mormântu-ți inundă,
Copile, nu ești înghețat?*

*Când suflă sălbatecul vânt,
O, Doamne, ce bine-i aice!
Dar, iată, că, fără cuvânt
Sinistre gândiri lau avânt
Și-un gând izgonit iar îmi zice.*

*Și-așa, prins duiosul meu gând,
In mine înghețul pătrunde:
Cu capul ce 'n mână se-ascunde
Ascund a' vișorniei unde,
In jurul căsuței urlând.*

*Dar peste închisele porți
Ceva de afară mă cere.
Ascult și aștept cu durere,
Dar, vai, el n'are putere
In patu-i cel negru 'ntre morți!*

*In lumea atât de străină,
Lipsit de-al iubiiilor rost,
Mai bine voit-am să vină
Asupra-mi a morții ruină, —
Ori inima-mi glugiu să-și fi fost...*

Trad. de N. Iorga.